

meget betænkelige ved og ønsker vi at sætte os imod.

Hvad angaar Formueforholdene kan jeg i det væsentlige henholde mig til, hvad der er sagt af de ærede Medlemmer Hr. Hede-gaard og Hr. Kr. Kristensen. Jeg tror, at Resultatet i mange Kommuner, navnlig i Vestjylland, hvor jeg er bedst kendt, vil blive, at saa godt som alle kan komme ind under Aldersrenten; og hvis Samfundet er i Stand til at bære en saadan økonomisk Byrde, har jeg ikke saa meget derimod. Men jeg tror ikke, at Samfundet for Øjeblikket kan bære det. Derfor er jeg betænkelig ved, at Folk, som har siddet i en Bedrift, hvor de ejer 10—15 000 Kr. i en Landejendom, uden videre kan realisere denne deres Bedrift og saa henvende sig til Samfundet og kræve at faa Aldersrente. Jeg tror, at disse Mennesker, naar vi kommer ned paa det Præsniveau, vi sikkert vil komme ned paa, vil være i Stand til at sikre deres Alderdom ved egen Hjælp. Og hvis det er Tilfældet, at man skal tage alle disse Mennesker med og saa oven i Købet give Folk Lov til at holde Skifte og Deling o. s. v., kan man vist regne med, at ude i disse Sogne vil næsten alle komme med; og de, der ikke kommer med, vil maaske saa føle det som en Bitterhed, at de skal sidde udenfor, fordi de maaske har skammet sig ved at indrette deres Forhold saaledes, at de kunde faa Aldersrente.

Den Forskel, der er gjort mellem den Indtægt, der stammer fra Formue, og den, der stammer fra Fortjeneste, kan jeg give min fulde Tilslutning. Jeg synes, det er meget fornøftigt af den højtærede Indenrigsminister at have foretaget denne Sondring mellem de to Slags Indkomster — selv om jeg ikke i alle Forhold anser den højtærede Minister for at være den personificerede Fornøft. Den Mand, der sidder med en Kapital at trække Rente af, har der noget, der er sikkert, noget, man kan blive ved at have Aar efter Aar, medens derimod Arbejdsfortjenesten hører op, naar Arbejds-kraften svigter; og selv om det skulde ske, at der kom en Krise for vedkommende, stod jo Kapitalen fast i Banken, og der kunde saa hæves noget af Kapitalen. Jeg kan ikke erkende, at det skulde være saa forfærdeligt, om noget saadant skulde ske; selvfølgelig vilde Arvingerne være kede af det; hvis Kapitalen blev opspist, men jeg kan ikke

erkende, at det offentlige har en Forpligtelse til at værne om Formuen for at glæde Arvingerne.

Til sidst skal jeg sige et Par Ord om selve det økonomiske Spørgsmaal. Mit Parti er villigt til at samarbejde med de øvrige Partier for at naa til en Løsning af dette Spørgsmaal i denne Rigsdagssamling; men vi maa kræve, at man faar klart Overblik over de økonomiske Byrder, som dette Lovforslag vil føre ind over Samfundet. Og det gælder her ikke blot Staten. Statens økonomiske Evne er ikke særlig stor; men den har et langt større Jagtterræn at færdes paa, naar det gælder at finde nye Skatter, end Kommunerne har. Men naar vi vedtager det ene sociale Lovforslag efter det andet, betyder det ikke blot, at vi forøger Statens Udgifter, men ogsaa, at vi vælter nye Byrder ind over Kommunerne. Derfor maa vi, naar vi vil gennemføre faste Takster og vil have mere faste Former, gøre det saaledes, at Kommunerne kan overse, hvorledes det vil virke paa deres økonomiske Forhold, kan regne med, hvorledes det hele i Fremtiden vil forme sig.

Derfor er jeg ikke ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at det blot gælder om at have Mod til at gennemføre dette Lovforslag; det gælder ogsaa at have Overblik og have Klarhed over, hvor meget Samfundets Bæreevne formaar. Det var et udmærket Udtryk fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side, det var rimeligvis, om jeg saa maa sige, psykologisk rammende for den Finanspolitik, det ærede Medlem Hr. Rode har ført: der skal bare Mod til. Det har vel nok været den Trøst, det ærede Medlem i sin Tid har givet Finansministeren: bare frisk Mod, Hr. Finansminister, bare man har en dristig Haand og en skarp Skattekniv, finder vi nok et eller andet i Samfundet, vi kan skære væk og putte i Samfundshusholdningens store Skattegryde. Men vi mener fra vor Side, at det er ikke alene Mod, det kommer an paa; der maa ogsaa iagttages en vis Forsigtighed, fordi Samfundets Bæreevne i saa høj Grad er anspændt, at der er Grund til at være forsigtig. Derfor maa jeg fastholde, hvad jeg fremhævede, første Gang jeg havde Ordet: Vi maa gennemføre Lovforslaget, men paa et virkelig klart, sundt økonomisk Grundlag, saa vi ved, hvad det er, vi paa-